

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax: +40-21-3126578/85, e-mail: support@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 345
din 03.10.2012**

Dosar nr.: 421/2011

Petiția nr.: 6547 din data de 21.11.2011

Petent: T. C.

Reclamat: Ministerul Economiei și Finanțelor

Obiect: constatarea existenței unei discriminări în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor legale prevăzute de Legea nr. 300/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor în ceea ce privește detașarea, delegarea și transferul magistraților, în funcție de modalitatea în care au devenit magistrați, respectiv prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii sau prin susținerea unui examen în condițiile prevăzute de art. 33, al.1 din Legea nr. 303/2004 de către persoanele cu o vechime în funcțiile juridice menționate, mai mare de 5 ani.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. T. C.

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamaților

I.2.1. Ministerul Economiei și Finanțelor, București, str. Apolodor nr.17, sector 5.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul solicită Consiliului să constate existența unei discriminări în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor legale prevăzute de Legea nr. 300/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor în ceea ce privește detașarea, delegarea și transferul magistraților, în funcție de modalitatea în care au devenit magistrați, respectiv prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii sau prin susținerea unui examen în condițiile prevăzute de art. 33, al.1 din Legea nr. 303/2004 de către persoanele cu o vechime în funcțiile juridice menționate, mai mare de 5 ani, considerând faptul că, în ceea ce privește

transferul, se aplică un tratament discriminatoriu magistraților admiși în funcție în baza art. 33 din Legea nr. 303/2004, republicată, în raport cu ceilalți magistrați.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

3.2. Prin adresa nr. 6547 din data de 12.01.2012 a fost citat petentul pentru data de 26.01.2012, invocându-se din oficiu excepția necompetenței materiale a Consiliului privind Decizia nr.997/2008 a Curții Constituționale.

3.3. Prin adresa nr.179/16.01.2012 petentul solicită emiterea unui punct de vedere prin care să se constate existența unei discriminări în conținutul articolului precizat în petiție și nu pronunțarea unei hotărâri care să anuleze textul de lege sau să refuze aplicarea actului normativ invocat în petiție.

3.4. Prin adresa nr.1691/02.04.2012 Consiliul a recitat petentul pentru data de 19.04.2012, în urma discuției telefonice cu acesta s-a solicitat un nou termen de audieri, corespondența inițială nu a intrat în posesia acestuia.

3.5. Prin adresa nr.1876/17.04.2012 petentul a depus punct de vedere.

3.6. Prin adresa nr. 3711/06.08.2012 Consiliul solicită Institutului Național de Magistratură să precizeze considerentele luate în calcul în momentul în care s-au impus condiționările raportate la cele două categorii de magistrați.

3.7. Prin adresa nr. 3711/06.08.2012 Consiliul solicită Consiliului Național al Magistraturii să precizeze considerentele luate în calcul în momentul în care s-au impus condiționările raportate la cele două categorii de magistrați.

3.8. Prin adresa nr. 4388 din data de 12.09.2012 INM răspunde solicitărilor Consiliului.

3.9. Prin adresa nr. 4562 din data de 20.09.2012 CSM răspunde solicitărilor Consiliului.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul, judecător la Judecătoria Focșani, prin petiția având nr. de înregistrare 6547/21.11.2011 solicită Consiliului să constate existența unei discriminări în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor legale prevăzute de Legea nr. 300/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor în ceea ce privește detașarea, delegarea și transferul magistraților, în funcție de modalitatea în care au devenit magistrați, respectiv prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii sau prin susținerea unui examen în condițiile art. 33, al.1 din Legea nr. 303/2004 de către persoanele cu o vechime în funcțiile juridice menționate mai mare de 5 ani.

4.1.2. Petentul susține faptul că în ceea ce privește transferul, se aplică un tratament discriminatoriu magistraților admiși în funcție în baza art. 33 din Legea nr. 303/2004,

republicată, în raport cu ceilalți magistrați care prevede că „*Persoanele numite în condițiile prezentului articol nu pot fi delegate, detașate, transferate și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție.*”

4.1.3. De asemenea, din petiție reiese faptul că în anul 2010 a fost inițiat un proiect de lege pentru modificarea Legii nr. 303/2004, înregistrat la Senatul României prin care s-a propus abrogarea al.14 al art. 33 din legea sus-menționată, propunerea legislativă primind avize favorabile, printre care și cel al Consiliului Superior al Magistraturii, Senatul respingând Legea nr. 684/2011 pentru modificarea Legii nr. 303/2004.

4.1.4. În concluzie, petentul solicită Consiliului să constate faptul că dispozițiile cuprinse în art. 33, al. 14 contravin principiului nediscriminării.

4.1.5. Petentul aduce precizări la petiția inițială, îndreptându-și sesizarea împotriva Statului Român reprezentat prin Ministerul Economiei și Finanțelor, precum și împotriva oricărei entități care va rezulta din studierea petiției. De asemenea, acesta consideră faptul că sunt întrunite condițiile cumulative pentru ca prevederea prevăzută la art. 33, al.14 din Legea 303/2004 să fie constatată ca fiind discriminatorie, și anume existența unui tratament diferențiat în situații analoage-magistrați definitiv, existența unui criteriu-modalitatea de admitere în magistratură, tratamentul diferențiat nu este justificat obiectiv și rezonabil de un scop legitim.

4.1.6. În anexă au fost depuse următoarele înscrisuri: Raport asupra proiectului de lege pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor din data de 23 noiembrie 2010, emitent Parlamentul României, Senat; Avizul favorabil al C.S.M.; Avizul Comisiei pentru drepturile omului, culte și minorități; Avizul comisiei juridice din Senat; Avizul Consiliului legislativ propunere modificare art. 33 pct. 14.

4.1.6. În opinia petentului, prin Decizia 997/2008 Curtea Constituțională a recunoscut rolul C.N.C.D, de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative, precum și rolul de a formula recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege.

4.1.7. Petentul solicită a se reține faptul că, nu solicită anularea sau refuzarea aplicării unor acte normative cu putere de lege ci doar constatarea existenței unei discriminări.

4.1.8. Prin adresa nr.179/16.01.2012 petentul solicită emiterea unui punct de vedere prin care să se constate existența unei discriminări în conținutul articolului precizat în petiție și nu pronunțarea unei hotărâri care să anuleze textul de lege sau să refuze aplicarea actului normativ invocat în petiție.

4.1.9. Prin adresa nr.1876/17.04.2012, petentul prin punctul de vedere depus, solicită respingerea excepției de necompetență materială invocată de Consiliu susținând faptul că prin Decizia 997/2008 Curtea Constituțională a recunoscut rolul CNCD „*de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea unor recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege,*”

4.1.10. În opinia petentului, interpretarea deciziei 997/2008 a Curții Constituționale în sensul că CNCD nu este competent să analizeze „*modul de stabilire a unor drepturi în favoarea unor persoane sau categorii de persoane ori categorii profesionale în mod diferit față de alte persoane ori categorii, precum nici reglementarea dată de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unor persoane sau categorii de persoane*” este greșită și admiterea excepției invocate din oficiu reprezintă o abordare simplistă a sesizării și a atribuțiilor conferite prin lege Consiliului. În opinia petentului o eventuală admitere a

excepției invocate din oficiu ar echivala cu refuzul instituției de a formula un răspuns la petiția înaintată de către acesta.

4.1.11. Pentru dobândirea calității de magistrat legea impune anumite condiții care garantează o minimă experiență profesională înainte de începerea activității. Această experiență rezultă fie din urmarea cursurilor INM și efectuarea stagiaturii, cu susținerea examenului de definitivat pe funcția de judecător sau procuror, fie din vechimea minimă de 5 ani în specialitatea juridică prevăzută la art. 33 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, în care este inclusă stagiatura și examenul de definitivat în profesia exercitată anterior. Echivalând pregătirea astfel obținută legea conferă calitatea de magistrat atât absolvenților INM, cât și candidaților admiși în condițiile art. 33 din Legea nr. 303/2004, toți magistrații odată numiți în funcție prin decret de către Președintele României având același statut. În opinia petentului, din moment ce indiferent de modalitatea de admitere în profesie, tuturor magistraților le revin aceleași obligații, este firesc ca toți să beneficieze de aceleași drepturi profesionale. Ca atare, interdicția prevăzută de art. 33 alin. 4 din Legea nr. 303/2004 numai în considerarea unei anumite categorii de magistrați este discriminatorie, defavorizând magistrații definitivți, admiși în profesie în temeiul art. 33 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, ce sunt supuși unei restrângeri importante de drepturi comparativ cu magistrații absolvenți INM care beneficiază plenar de dreptul de mobilitate și dezvoltare profesională specifice statutului.

Punct de vedere - Institutul Național al Magistraturii

4.2. Institutul Național al Magistraturii răspunde în sensul că nu deține documente de fundamentare referitoare la problematica detașării, delegării și transferului magistraților, de interes în vederea soluționării dosarului aflat pe rolul CNCD, competența aparținând exclusiv CSM-ului, Institutul este instituție publică având personalitate juridică, aflată în coordonarea CSM, care realizează formarea inițială a viitorilor magistrați, formarea profesională continuă a judecătorilor și a procurorilor în funcție, precum și formarea formatorilor, în condițiile legii.

Punct de vedere – Consiliul Național al Magistraturii

4.3. Potrivit legii nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, admiterea în magistratură se realizează prin două modalități, ambele pe bază de concurs, și anume:

- prin admiterea la INM, care constituie modalitatea principală de a accede în funcție, astfel cum rezultă din prevederile art. 13 din actul normativ anterior menționat, persoanele admise la acest concurs urmează cursurile INM o perioadă de 2 ani, după care sunt numite în funcția de judecător /procuror stagiar de către CSM; după efectuarea stagiului de un an, perioadă în care au competență de soluționare/instrumentare a cauzelor limitată, judecătorii/procurorii respectivi susțin examenul de capacitate și apoi sunt numiți în funcție prin decret al Președintelui României, moment la care dobândesc competență deplină.
- prin concurs organizat în condițiile art. 33 alin. 1 din aceeași lege, pentru persoanele cu o vechime de minim 5 ani în funcțiile expres prevăzute de acest articol. Cei declarați

admiși la acest concurs sunt numiți în funcția de judecător/procuror direct prin decret al Președintelui României, moment la care dobândesc competență deplină.

4.4. În acest context, există instanțe/parchete la care sunt posturi vacante, dar care nu sunt atractive pentru absolvenții de INM, în sensul că aceștia optează pentru instanțe/parchete în cauză, fie după absolvirea INM-ului, fie după promovarea examenului de capacitate sau numărul opțiunilor este unul redus, raportat la nevoile de personal al instanțelor/parchetelor în cauză, astfel că ocuparea posturilor la nivelul acestora nu se poate face decât prin singura modalitate rămasă, respectiv concursul de admitere organizat în condițiile art. 33 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, aceasta fiind o modalitate excepțională de ocupare a posturilor vacante. Astfel, potrivit datelor statistice aferente perioadei 2005-prezent, există instanțe la care ocuparea posturilor s-a realizat preponderent prin concursul organizat în temeiul art. 33 alin. 1 din lege, existând instanțe/parchete la care există dificultăți de ocupare a posturilor de judecător/procuror. Or, în condițiile în care ar fi posibil transferul la scurt timp de la numire, aceste instanțe/parchete s-ar confrunța permanent cu o fluctuație de personal, ceea ce nu ar fi favorabil bunului mers al activității acestora.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, petentul solicită Consiliului să constate existența unei discriminări în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor legale prevăzute de Legea nr. 300/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor în ceea ce privește detașarea, delegarea și transferul magistraților, în funcție de modalitatea în care au devenit magistrați, respectiv prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii sau prin susținerea unui examen în condițiile prevăzute de art. 33, al.1 din Legea nr. 303/2004 de către persoanele cu o vechime în funcțiile juridice menționate, mai mare de 5 ani, considerând faptul că, în ceea ce privește transferul, se aplică un tratament discriminatoriu magistraților admiși în funcție în baza art. 33 din Legea nr. 303/2004, republicată, în raport cu ceilalți magistrați. Prin completarea adusă petiției inițiale, petentul solicită emiterea unui punct de vedere față de aspectele prezentate.

5.2. În drept, **Constituția României**, prin art. 16 alin. 1 garantează dreptul la egalitate: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

5.3. **Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării: „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”

5.4. Conform art. 2 alin. 1 din O.G. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, constituie discriminare „orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor

recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice,,.

5.5. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.6. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași text (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente susmenționate.

5.7. Din acest punct de vedere, Colegiul constată că petentul invocă vătămarea drepturilor sale prin efectul discriminatoriu al unor dispoziții dintr-o lege însă în raport de această situație, se constată că, în esență, plângerea vizează, pe fond, constatarea de către CNCD a caracterului discriminatoriu al dispozițiilor legale prevăzute de Legea nr. 300/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor în ceea ce privește detașarea, delegarea și transferul magistraților, în funcție de modalitatea în care au devenit magistrați, respectiv prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii sau prin susținerea unui examen în condițiile prevăzute de art. 33, al.1 din Legea nr. 303/2004 de către persoanele cu o vechime în funcțiile juridice menționate, mai mare de 5 ani. Or, o asemenea situație nu este de natură a întruni niciunul dintre elemente necesare constatării existenței unei situații discriminatorii în sensul Ordonanței nr. 137/2000, republicată, de vreme ce fondul dedus soluționării vizează o dispoziție legislativă care, în forma în care este edictată, produce un efect prezumtiv discriminatoriu. În opinia petentului, textul de lege induce o discriminare între diferite categorii de magistrați, în funcție de modalitatea în care au devenit magistrați, respectiv prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii sau prin susținerea unui examen în condițiile prevăzute de art. 33, al.1 din Legea nr. 303/2004.

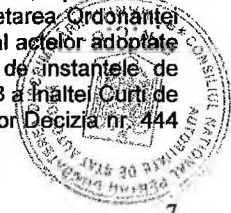
5.8. În fapt, în exercitarea competențelor sale, Colegiul director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță ce decurge din procesul legislativ, în opinia petentului, în contradicție cu principiul nediscriminării. Or, pretinsa discriminare nu își are izvorul într-un fapt volitiv determinat de o acțiune a unei persoane reclamate prin care se face ceea ce

este interzis de lege ori o omisiune prin care nu se face ceea ce pretinde legea, cât în caracterul prezumtiv discriminatoriu al prevederilor normative care reglementează admiterea în magistratură.

5.9. Or, în ceea ce privește procesul legislativ, astfel cum s-a susținut în jurisprudența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director este de opinie că adoptarea sau modificarea unor acte normative nu poate fi asimilată unui comportament, în sensul prevederilor Ordonanței de Guvern nr. 137/2000, republicată. Este de natura evidenței că adoptarea, modificarea, completarea ori abrogarea unor acte normative nu poate atrage după sine o eventuală răspundere contravențională.

5.10. Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. De altfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

5.11. Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 republicată, jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este o „jurisdicție administrativă” ce presupune o procedură specială, administrativ-jurisdicțională, ce se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor O.G. nr. 137/2000, republicată, este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (C.N.C.D.) iar actul per se, este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești. Aceste aspecte sunt statuate de prevederile art. 16 (independența organului care emite actul), art. 20 (procedura specială), art. 20 alin.6 (principiul contradictorialității și al dreptului la apărare), art. 20 alin.7 (obligativitatea motivării actului), art. 20 alin.9 (procedura de atac în fața instanței de contencios administrativ) din O.G. nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată în temeiul Legii nr. 324/2006 (lege organică) pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000. De altfel, caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul director al CNCD a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960 din 15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444

din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „CNCD este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art.124 privind înfăptuirea justiției și art.126 alin.(5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare”.

5.12. Este evident că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică adoptarea, modificarea, completarea sau abrogarea unor prevederi legale de către legiuitor, Parlamentul României sau de Guvern. Or, relativ la obiectul petiției, este indubitabil că „fapta de discriminare” invocată de petent este echivalentă cu o problemă de constituționalitate, sub aspectul art. 16 din Constituția României.

5.13. Având în vedere considerentele expuse, în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înăltura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încalcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

5.14. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, relativ la dispozițiile O.G. nr. 137/2000, republicată, admitând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

5.15. Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a statuat că în fața Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării dispozițiile unei legi, reclamate ca având efect discriminatoriu, nu pot face, prin ele însele, obiectul unei sesizări întemeiate pe Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, ci doar al unei excepții de neconstituționalitate în a cărei soluționare Curtea Constituțională are atribuții exclusive, conform art. 146 lit. d din Constituția României.

5.16. Având în vedere considerentele expuse și petiția, Colegiul urmează a admite excepția invocată în cauză. Opțiunea legiuitorului și examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor precum și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. **admiterea** excepției necompetenței materiale a Consiliului privind Decizia nr.997/2008 a Curții Constituționale;
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;
4. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii
Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Membru

BERTZI THEODORA - Membru

CAZACU IOANA – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

LAZĂR MARIA - Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA - Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

